

ΤΟΥ Κ. ΧΑΡΗ ΣΤΑΜ.

Εθιμνικό μυθιστόρημα

ΦΛΩΡΑ ΜΠΡΙΛΛΑΝΤΗ

(ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

ΚΕΦ Α'

Η ΑΓΟΡΑΣΜΕΝΗ

(Απ' το 'Ημερολόγιο της Φλώρας Μπριλλάντη)

15 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ.—Είμαι πολύ δυστυχισμένη!.. Η κακώς προσήσκει που είχα τις τελευταίες αυτές ημέρες, τα άλλοκοτα όνειρα ποδβλεπα στον ταραγμένο μου ύπνο, βγαίνουν όλα αληθινά...

Είμαι πολύ απελπισμένη... Τόσο απελπισμένη, που θάθελα να πεθάνω!.. Η ζωή δεν έχει πια καμιά χαρά για μένα. Θα ξεακολουθήσω να ζω, κι' όμως θάβια μιά νεκρή, χωρίς όνειρα, τα όμοια όνειρα που κάνει κάθε κορίτσι για το μέλλον... Πρόκειται να με πουλήσουν!..

Ναί, πρόκειται να με πουλήσουν, όπως πουλάνε ένα πρόβατο στο χωριό, όπως πουλάνε ένα ζαϊτίο, σ' εκείνον που δίνει τα περισσότερα...

Κι' με πουλάει ο πατέρας μου!..

Ο δυστυχισμένος πατέρας μου!..

Τόν λέω δυστυχισμένο, γιατί αυτό που κάνει δεν το θέλει ή καρδιά του, δεν το θέλει ή συνείδησή του.

Τόν-σπρώχνει ή ΑΝΑΓΚΗ, ή πιο σκληρή ανάγκη που γνώρισε ποτέ άνθρωπος.

Πρέπει να θυσιαστώ εγώ για να τον σώσω κι' αυτόν κι' όλη την οικογένειά μου!..

Μα' ως σφραγιστώ τα δάκρυα, που τρέχουν λοιπά από τα μάτια μου κι' ως διηγηθώ τα πράγματα με τη σειρά.

Καρδιά μου, φτωχή μου καρδιά, πάψε να χιτσιπάς. Μου χρειάζεται δύναμη, μου χρειάζεται μεγάλο κουράγιο, για να συνεχίσω και να τελειώσω το 'Ημερολόγιό μου αυτό. Έσα στο όπιο θα κλείσω όλες τις μυστικές μου σελίδες.

Έτσι, αν λέει ποτέ στα χέρια των παιδιών μου, θα δοίν πόσο υπέφερα, πόσο έπαινα, πόσο έσταράχθηκα, για να κάνω το ΚΑΘΗΚΟΝ μου.

Το μεγάλο κακό, ή αναπάντεχη συμφορά που με βρήκε, έπεσε πάνω μου σάν κεραυνός.

Το άποιοσήμερο σήμερα, μετά το γέννημα, ο πατέρας μου με κάλεσε ιδιαιτέρως στο γραφείο του.

Τι με ήθελε;

Η αλήθεια είναι πως ανησυχούσα. Είχα προσέξει ότι στο τραπέζι ήταν άυλιτος και σκεπτικός.

Μπήκα λοιπόν στο γραφείο του με αφιγμένη καρδιά.

Καθόταν με το κεφάλι του άκουμπισμένο στο χέρι του και δεν με άντελήφθη άμείως.

— Πατέρα, είμ' εδω! τοφ ηπιόσια.

Με ζήτηζε με τα τόσο αγαθά του μάτια, άναστένανε, σφόγγισε τόν ίδρωτα πουτρεχε στο μέτωπό του και μου έλετε, με φρονή συγκινημένη:

—Φλώρα, παιδι μου, κάθισε εδω κοντά μου. Έχω να σου μιλήσω... Να σου μιλήσω σοβαρά.

Έκάθησα κοντά του, γεμάτη άγωνία.

Τι θ' άκουγα από τα χείλη του; Περίμενα άνορητή όδρα ν' άρχισι.

Έδισταζε...

Δέν είχε το κουράγιο!..

Αυτό το έμάντευα πολύ καλά.

Τέλος, πήρε το χέρι μου μέσα στα δικά του, με κτύπησε με στοργή και

τρανφερότητα στα μάτια κι' έπειτα, ζαμηνλώνοντας το βλέμμα του, άρχισε να μου λέη:

—Φλώρα, παιδι μου, ξέρεις βέβαια την κατάσταση μας...

—Ναί, πατέρα μου, ψνδύρισα.

—Ξέρεις ότι τα γάσωμα όλα, ότι δεν υιάς μένει πια τίποτα!..

—Ναί, πατέρα.

—Κι' όμως, παιδάκι μου, δεν ξέρεις άκόμα όλη την αλήθεια

Δέν την ξέρει καλά-καλά ούτε ή μητέρα σου!..

Άρχισα να τρέμω.

Η καρδιά μου χιτσιπούσε δυνατά.

Ήθελα να ρωτήσω τόν πατέρα μου τι συμβαίνει, να ριχτώ στην

αγκαλιά του, να τόν πρηγορήσω, μα δεν είχα τη δύναμη.

Σεβόμουν την μεγάλη, την άπεραντη λύπη του, τόν άπεριόρητο

καύμό του.

Περίμενα λοιπόν να μου ξηγήσει τι συμβαίνει, με μιά άγωνία

που μου τραπούσε την καρδιά σάν στυλέτο.

Έκείνο που ήξερα, ως τη στιγμή, ήταν το ότι ο πατέρας μου εί

χε πέσει έξω στις έμπορικές του επιχειρήσεις, ότι είχαμε άποιοίνα

φτωχοί.

Τι περισσότερο λοιπόν μπορούσε να συμβαίνει;

Ποιές λύτες έκρυβε ο καλός μου πατέρας στην μεγάλη του κα

διά;

Ποιά μυστικά;

Τέλος ο πατέρας μου, κρατώντας πάντα το κεφάλι του σκαμμένο,

άρχισε να μου λέη:

—Κορούλα μου, γλυκό και ήπιακο παιδι μου, δεν είμαστε άλλως φτωχοί. Είμαστε κατεστραμμένοι, χαμένοι, ναυαγημένοι στην πιο άγρια και φορτονιασμένη θάλασσα!.. Χρωστώ, παιδι μου, πολλή χρήματα. Το όπι αυτό, στο όποιο μεγαλώσατε μέσα στην εύτυχία, μαζών μ' όλα του τα έπαλλα, θα μιάς το πάφουν άφου. Θα μιάς πετάξουν στο δρόμο!.. Θα μείνετε, έσείς, τα παιδιά μου, ή μητέρα σας, ή γρημά γιαγιά σας, στα τριτόστατα, στο έλεος του Μεγάλου Θεού!.. Κι' εγώ... εγώ θα τελειώσω τις ημέρες μου στη φυλακή, δυστυχισμένος, άτυμασμένος, τσακισμένος, νανάγιο οίκτρο!..

—Πατέρα μου!..

— Φτωχό μου παιδι, γλυκειά μου, πεντάμορφη μου Φλώρα, άγγελε των γηραιών μου, σπλαθήσε με, πρησέ με για τη μεγάλη λύπη που σου προξενώ, μα έπρεπε να μιλήσω μεζό σου, γιατί!..

.....

—... γιατί είσαι μεγάλη και μπορείς να σκεπθής, είσαι σε θέση να β' άκουσης και να με καταλάβεις. Γι' αυτό σου άνιξα την καρδιά μου, γι' αυτό σε κάλεσα εδω σήμερα, γιατί!.. γιατί από σένα, παιδάκι μου, ξεαρτάται κι' ή τύχη ή δική μου κι' ή τύχη όλης της οικογένειάς μας. Με καταλαβαίνεις, Φλώρα;...

—Ναί, πατέρα μου.

— Θα έσωλες λοιπόν το γερο πατέρα σου άπ' τη δυστυχία, την άτυμία, τη φυλακή, το θάνατο, αν σου δινόταν ή ευκαιρία;

Άγκαλιάσα τόν πατέρα μου παρφορα και τοφ φρόνασα, γεμάτη λαχτάρα:

—Και το ρωτάς, πατέρα;

—Θα έκανες, παιδι μου, για μένα ό,τι κι' αν σου ζητούσα;

—Ναί, πατέρα. Μ' όλη μου την καρδιά. Θα έδινα και τη ζωή μου,

Φλώρα Μπριλλάντη

...νέο ήθελες...

—Σ' ευχαριστώ, κόρη μου... Σ' ευχαριστώ... "Ήμουν πάντα βέβαιος για τη γρησή σου καρδιά, για τα μεγάλα σου αισθήματα...

"Ο πατέρας μου σάπιασε πάλι στο σημείο αυτό και βυθίστηκε σε αβύσσους.

Τέλος πήρε την απόφαση του.

Κρατώντας σφιχτά το κεφάλι του, σαν να νευρούσαν, για το φόρο που θάβγαζαν από το στόμα του, μού είπε :

—"Ένας μονάχα τρόπος υπάρχει, παιδί μου, για να βγώ απ' το αδιέξοδο, στο οποίο βρισκόμαι, για να γλυτώσω και γώ και σεις απ' την καταστροφή, τη δυστυχία. Κι' ο τρόπος αυτός, το μέσον αυτό, είναι... ο γάμος σου!

Σαφηνίστηκε.

Δεν μπορούσα να καταλάβω πως θα έβριζα την κατάσταση, δεχόμενη να παντρευτώ στην κρίσιμη αυτή περίπτωση, χωρίς προηκτα μάχαιρα.

"Οπόσο δεν είπα λέξι.

Περήμενα να τελειώση ο πατέρας μου.

—'Απορείς βέβαια, κόρη μου, για την πρόταση που σου έκανα. Μου είπε ο πατέρας μου, κι' έχεζε δική μου φωνιά. "Όταν τελειώσω έμας, θα καταλάβης τι θέλω να πώ. Πάντως, παιδί μου, είσαι έλευθερη ν' απομασής οτι θές εσύ. Μπορείς να μου πής ναι. Μπορείς να μου πής κι' όχι. Είναι δικαιοσύνη σου, δεν θα θυωσόμω καθόλου μαζί σου. Με καταλαβαίνεις ;

—Ναι, πατέρα.

—'Αισιόν, ο μόνος άνθρωπος, που μπορεί να με δανείση χρήματα και να με βγάλει απ' τη δύσκολη αυτή θέση, είναι ο γνωστός μεγαλοβιομήχανος και πολιεκατομικροβιομήχανος 'Αρτέμις...

—'Ο 'Αρτέμις!.. τραύλισα.

—Ναι, παιδί μου. Μόνον αυτός δύσεται να με σώσει απ' το βάραθρο, στο οποίο κινδυνεύω να γρομμωτώ. Μου έθεσαν όμως έναν δρο. Έναν δρο σκληρό και χυδαίο, το ήμωλοψο...

—Κι' ο δρος αυτός, πατέρα ;

—'Ο δρος του αυτός είναι σαφής και κατηγορηματικός, Φλόρα μου. Ζητάει το χέρι σου, ζητάει να σε κάνει γυναίκα του!..

Τα λόγια αυτά του πατέρα μου μ' άφησαν εμβρόντητη, κατάπληκτη, δεν πίστευα στ' αυτιά μου...

Δεν εινε δυνατόν — Θεέ μου — να είν' αλήθεια όλ' αυτά!.. σκεφτόμουν.

"Ο 'Αρτέμις σύζυγός μου!..

Ένας εξηντάρης σχεδόν, ένας άνθρωπος πλούσιος πολύ, αλλά σαφής και τυραννικός...

"Ήξερα καλά τον βαθύλογο αυτό τύραννο. "Ήταν πειά ήχος και είχε παιδι είκοσι ετών. Δεν ερχα δηλαδή το γυό του, μά είχε άκούσει πως ή γυναίκα του, ένας άγγελος κάλλους, είχε πεθάνει έξ αιτίας του.

Την είχε σκοτώσει!..

Την είχε θανατώσει με τα βάσανά του, με τις αγριότητες του, τη βίβλια του...

Αυτό λοιπόν τον άνθρωπο θάκαινα σύζυγό μου ;

Ποτέ!..

Μά—άλλοιμω—όταν αντίκρισα τα βουρκαμένα μάτια του κατακροδόν πατέρα μου να με κοιτάζουν με άπελπισία, μ' απόγνωση, με πόνο και συντριβή, δεν μπόρεσα να πώ όχι.

"Αν έλεγα το όχι αυτό θα τόν σκότωνα, χωρίς άλλο...

"Εξαπνυ λοιπόν το κεφάλι μου, χωρίς να πώ λέξι.

"Η ακέμη μου πετούσε την ίδια αυτή στιγμή μακριά, στην πλατφόρμα Π. Φαλήρου, όπου είχα γνωρίσει τελευταία κάποιο νέο, με τον οποίο μ' είχε συνδέσει κάτι περισσότερο από φίλια.

Το όραμό μου έρωτικό όνειρο έσβηνε έτσι, για πάντα. "Ήμουν καταδικασμένη σ' έναν εξωτανό θάνατο!

"Ο πατέρας μου κατάλαβε τόν πόνο και την ταραχή μου και μού είπε, με φωνή ραγιαμένη απ' τη λύπη :

—Μη στενοχωριέσαι, παιδί μου. Δεν πρόκειται να σε βιάσω. Σου το είπα και προηγουμένως: Είσ' έλευθερη ν' απαντήσεις όπως σου άγεται. Προτιμώ να χαθώ, να καταστραφώ έγώ, όχι όμως και συ...

Δεν άφησα τόν πατέρα μου να συνεχίσει. "Έπεσα στα γόνατα, φίλησα τα χέρια του και πνιγμένη απ' τους λυγμούς που τριμάιζαν το στήθος μου, του άπάντησα :

—Μην το λές αυτό, πατέρα μου. Θα χάω το καθήκον μου. Θα σέ κατασώσω...

"Ο πατέρας μου πήρε το κεφάλι μου άγνώμως στα χέρια του και

με φίλησε, πολλές φορές στο μέτωπο.

Δεν μπορούσε πειά να κρατήσει τα δάκρυά του, τα όποια τρέχανε ποτάμι απ' τα μάτια του, στα χλωμά μάγουλά του...

—Κόρη μου, Φλόρα μου, φρόνισε με έκτακτη φρονή και το σάρον του έστρεψε σαν ναχε δυνατό όργος, παιδάκι μου, το σκέφτηκε καλά ; Δεν θέλω να καταστρέψω τη ζωή σου, Φλόρα μου... "Η φησία του θες να χάμης για μένα, εινε ποτέ μεγάλη. Κι' αν μπορούσα θάδυνα και το αίμα μου, ως την τελευταία μου σταγόνα, για να προλάβω το κακό... Δεν θέλω να με καταρτίσει αίσιο, παιδάκι μου.

—Σώπα, πατέρα! Μη λές τίποτα λόγια... Πάρνε να γλαίω...

"Ας γίνη το θέλημα του Θεού!..

—Θα θυσιαστής, Φλόρα ;

—Θα χάω το καθήκον μου.

—Κι' έμως δεν τόν αγαπάς τόν άνθρωπο αυτόν. Τόν σγαμνισαίμως. "Ίσως ή καρδιά σου δεν είν' έλευθερη, παιδί μου.

—"Η καρδιά μου άνιχει πρώτα-πρώτα στόν πατέρα μου. "Ας μη μιλάω λοιπόν πειά γι' αυτό. "Ήσυχασε, πατέρα. Καί πές στόν κ. 'Αρτέμη ότι δέχομαι να γίνω γυναίκα του.

"Έλεγα τα λόγια αυτά με σφιγμένα τα δόντια, για να μη φωνάξω : «'Όχι, δεν τόν θέλω!.. Τόν μωσό!.. Τόν μωσό!..». "Έπνυα βαθιά μέσα μου, τη λύπη μου, την άπελπισία μου, τόν καμώ μου...

Δεν ήθελα να λυτήσω τόν πατέρα μου.

"Αν καταλάβαινε το σπαργμό μου, ήταν έβανος να πινάξη τα μωατά του στάνάερα, για να δούη έτσι και έτσι στην οικογενειακή μας τραγωδία.

Κατασφραγισμένος ο δύστυχος πατέρας μου, με πήρε στην άγκαλιά του και με γέμισε φίλια, κρηθίζοντας με τρεμάμενη φωνή :

—"Ω, παιδί μου... παιδί μου!.. "Αδίο μου παιδί, συχώρεσε με για το κακό που σου κάνω!..

Του έφραξα το στόμα με το χέρι μου.

Δεν ήθελα ν' άκούω πειά τίποτα. "Όλα με πληγώναν, με βασάναν, μού κοιμάιζαν την καρδιά.

"Ο πατέρας μου μού εινε κούπιν να μη πώ τίποτε στη μητέρα. Θα της το έλεγε ο ίδιος.

Με φίλησε κούπιν στα δακρυσιμένα μου μάτια και με τρυμάιλεσε να τόν άφίσω μόνον στο γραφείο του.

"Έστρεξα γρήγορα - γρήγορα στην κάμαρά μου, κλειστήρα σ' αυτή, κλειδωσα από μέσα, σωριάστηκα εξαντλημένη απ' το γυγκρό μου μαρτύριο σ' ένα νιθόκι και άρχισα να κλαίω, να κλαίω, την άδικοαγμένη νεότητά μου, τις σβυσμένες ελπίδες μου, τα πεθαμμένα μου όνειρα...

"Έκλαψα, όπως κλαίνε ένα νεκρό, κι' ο νεκρός αυτός ήμουν ε-

Κωστής 'Αρτέμις

γώ ή ίδια!..

(Από το "Ήμερολόγιο της Φλόρας Μπριλλαντή)

Συνέχεια : Τα πράγματα έκτυλλισοντα ραγδαία. Τη μάσημαφορά διαδεχεται ή άλλη. Πέφτω από άπογοήτευση, σ' άπογοήτευση!..

Τι κακό διέπραξα—Θεέ μου—και με τιμωρείς έτσι σκληρά!..

Φάνετα πως ο πατέρας μου μίλησε και με τη μητέρα μου. Δεν μού εινε άκόμα τίποτα, μα την είδα δύο-τρεις φορές να κλαίη χωριά. Μέσα στο εύθυμομένο ως προχτές σπίτι μας, έχει άπλώσει πειά το μαύρο και σκοτεινά τις φτερά ή δυστυχία, ο πόνος, ή συμφορά...

"Ο γάμος μου με τόν 'Αρτέμη θα εινε κάτι χειρότερο κι' από θάνατος. "Έχω την έντύπωση του άνδρα που πρόκειται να τόν θάψουν ζωντανό, που πρόκειται να φύγη μακριά απ' τη ζωή αυτή.

"Αποχαριτώ τις φιλίες μου και τα μάτια μου βουρκαίνονται. Με φωτιούν τί έχεις και δεν έξρω τί ν' άπαντήσω.

Τι έχω ;.. Τι αισθάνομαι ;.. "Ότι αισθάνεται κι' ο μελλοθάνατος που πρόκειται από στιγμή σε στιγμή να τόν τρυφερίσουν...

Ήθελα να δω για στεργή φορά το Μήνι. "Όπως άνάφερα και παραπάνω, είχαμε γνωριστή τόν τελευταίο καιρό στο Π. Φάληρο και είχαμε γίνει κάτι περισσότερο από φίλοι. Τόν εκτιμούσα και μωδούριζε τρυφερή συμπάθεια. Καταλαβαίνω πως είμαστε πλάσιμένοι ο ένας για τόν άλλο. Εύτυχώς που ή αγάσεις μας σταματήσανε ως το σημείο αυτό.

Ήθελα να τόν δω και να τόν αποχαριτήσω. Θα τούελα πως ήθελεγα για κάποιο μακρινό ταξίδι...

(Ακολουθεί)